

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 239.051 van 12 september 2017
in de zaak A. 214.448/X-16.093.**

In zake : François WILLEMS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hugo Vandenberghe
 kantoor houdend te 1850 Grimbergen
 d'Overschielaan 40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de GEMEENTE EVERE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Walter Muls
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 A. Dansaertstraat 92
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 december 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evere van 14 oktober 2014 waarbij aan François Willems de tuchtstraf “waarschuwing” wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker en de verwerende partij hebben laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 juni 2017.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hugo Vandenberghe, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dorien Briers, die *loco* advocaat Walter Muls verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 30 juni 2014 wordt door de gemeentesecretaris van de gemeente Evere tegen verzoeker, adjunct-adviseur bij de gemeente, een tuchtverslag opgesteld op basis van een verslag, met bijlagen, dat de verantwoordelijke van de dienst Burgerzaken opstelde ten laste van L. C.

Dezelfde dag beslist het college van burgemeester en schepenen een tuchtprocedure tegen verzoeker te starten.

Eveneens op die dag beslist het college hem “op basis van hoogdringendheid” een preventieve schorsing op te leggen vanaf 1 juli 2014 tot en met 31 oktober 2014. Na verzoeker in het kader van die preventieve schorsing op 8 juli 2014 te hebben gehoord, bevestigt het college van burgemeester en

schepenen op 15 juli 2014 de preventieve schorsing van 30 juni 2014. Deze beslissingen worden op 25 september 2014 door de gemeenteraad bekrachtigd.

Met een brief van 12 augustus 2014 wordt verzoeker opgeroepen om door de gemeenteraad te worden gehoord over de volgende feiten:

“-eind 2008, toen U door [C. M.] op de hoogte werd gebracht van fraude met doorgeknipte gemeentezegels op basisdocumenten uitgegeven door [L. C.], medewerker van de dienst, enkel gereageerd te hebben door te stellen dat er een gebrek aan bewijzen was en aan de betrokkene te vragen de vignetten voortaan correct te kleven. U heeft toen geen onderzoek naar de kassa van [L. C.] ingesteld of achterhaald hoe groot het verlies voor de gemeente was. De administratieve hiërarchie werd hiervan niet op de hoogte gebracht en ook de voogdijschepen niet;

-in de loop van de maand september 2013 geen correct gevolg gegeven hebben aan de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van 16 juli 2013 om [L. C.], in het kader van klachten over zijn werkzaamheden door de Dienst Vreemdelingenzaken, te muteren naar de dienst Burgerlijke Stand. Betrokkene werd geaffecteerd aan de dienst Paspoorten, waar hij met nog grotere sommen geld in contact kwam;

-eind april 2014, nadat [G. Z.] en [L. Ch.] gezien hadden dat [L. C.] geld genomen had uit de kassa en dit U vergezeld door [Y. C.] kwamen melden enkel gevraagd te hebben of er bewijzen waren buiten hun getuigenissen. Na een gesprek met [L. C.], liet U aan de betrokkenen weten dat het niet ging om een diefstal, maar om een lening omdat [L. C.] nood had aan liquide geld. Opnieuw heeft U hiervan noch [de] administratieve hiërarchie noch de voogdijschepen op de hoogte gebracht;

-omstreeks dezelfde periode tot [S. D], Directrice Human Resources een aanvraag van mutatie gericht [te] hebben, deze motiverende dat het niet opportuun was dat twee partners in dezelfde dienst werken en zonder bijgevolg de (waarschijnlijk) werkelijke reden aan te geven, met het risico dat [L. C.] gemuteerd zou worden naar een dienst waar hij geld diende te manipuleren en waarbij het diensthoofd ervan zijn voorgeschiedenis niet zou kennen.”

Op 2 september 2014 hoort het college van burgemeester en schepenen verzoeker, evenals drie getuigen. Op 23 september 2014 worden nog twee getuigen gehoord.

Het college van burgemeester en schepenen legt verzoeker op 14 oktober 2014 de bestreden tuchtstraf van de waarschuwing op. Het eerste,

derde en vierde ten laste gelegde feit wordt bewezen verklaard. Het tweede feit wordt wegens twijfel niet in aanmerking genomen.

IV. Belang

Exceptie

4. Met een brief van 3 juni 2016 deelt de verwerende partij mee dat verzoeker met ingang van 1 april 2016 met pensioen is en dat hij bijgevolg zonder actueel belang bij het beroep is.

Beoordeling

5. De exceptie wordt verworpen. Verzoeker behoudt, spijsz zijn oppensioenstelling, een moreel belang bij het bestrijden van de hem opgelegde tuchtstraf.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Een eerste middel is afgeleid uit “de schending van Titel XIV van de Nieuwe Gemeentewet, onder meer de artt. 282, 283, 1°, 288 en 299 e.v., machtsoverschrijding, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het eerlijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en het gebrek aan de rechtens vereiste motivering (formele en materiële motivering) doordat de materiële juistheid van de feiten op geen enkele wijze wordt aangetoond, in ieder geval volstrekt verkeerd wordt geduid, en doordat de tuchtrechtelijke overheid kennelijk een manifeste beoordelingsfout begaat door lichtzinnig een onwettige beslissing te nemen”.

Toegelicht wordt dat de drie in aanmerking genomen tuchtfeiten niet bewezen zijn, dat minstens de “afdoende motiveringsplicht” niet is nageleefd, en dat de tuchtsanctie bijgevolg geen rechtsgrond heeft:

- Er is geen enkel verband tussen het feit van 2008 en het feit van 2014. De verjaringstermijn van zes maanden is wat het eerste feit betreft overschreden. Het argument van de onzekerheid van het getuigenbewijs, zes jaar later, is ten onrechte niet in overweging genomen. Verzoeker is niet onredelijk geweest “door niet op te treden wanneer de feiten niet bewezen zijn en louter te steunen op de enige verklaring van [C. M.]”.

- Wat het derde feit betreft, wordt geen bewijs bijgebracht dat de kassa, waarvoor verzoeker geen verantwoordelijkheid heeft en die dagelijks wordt afgesloten door andere verantwoordelijken, niet met de werkelijkheid zou overeenstemmen.

- Met betrekking tot het vierde feit was de werkelijke reden zonder twijfel dat de werkzaamheid van twee partners in dezelfde dienst niet aangewezen was. Dat verzoeker de plicht had de directrice Human Resources in te lichten komt niet voor bij de tuchtfeiten ten aanzien waarvan verzoeker zich moest verdedigen en was niet het voorwerp van een tegensprekelijk debat.

Beoordeling

7. Het eerste aan verzoeker ten laste gelegde en door de verwerende partij bewezen geacht tuchtfeit is eind 2008 te situeren.

Verzoeker is er met een aangetekende brief van 1 juli 2014 van verwittigd dat voor dit feit een tuchtprocedure werd gestart. Het wordt door verzoeker niet eens beweerd, laat staan met een minimum aan informatie aannemelijk gemaakt, dat de tuchtoverheid het feit vaststelde of er kennis van nam meer dan zes maanden voordien. Hoe hij er dan toe komt te verklaren dat de tuchtrechtelijke vervolging voor het feit is ingesteld na het verstrijken van de verjaringstermijn van zes maanden, is onduidelijk.

8. Het betrokken feit – inertie nadat hij was ingelicht over geknoei met gemeentezegels door L. C.– wordt bewezen geacht op grond van de volgende overwegingen:

“Overwegende dat uit het proces-verbaal van de hoorzitting van 02.09.2014 van [C. M.] blijkt dat [C. M.] eind 2008 [L. C.] heeft zien frutselen in zijn kas aan door hem uitgegeven documenten met doorgeknipte zegels en dat zij dit heeft gemeld aan de heer Willems, François, waarop de heer Willems, François antwoordde dat er een gebrek aan bewijs was en dat hij [L. C.] uitgenodigd had de vignetten voortaan correct te klevens;

Overwegende dat heer Willems, François dit niet ont[kent] in het proces-verbaal van de hoorzitting van 02.09.2014 van [C. M.], alsook niet in het proces-verbaal van de hoorzitting van 02.09.2014 van hemzelf;

Overwegende dat ook de heer [S. P.] op de hoorzitting van 23.09.2014 verklaard heeft dat hij de heer Willems, François op de hoogte gebracht heeft van geknoei met zegels van documenten;

Overwegende dat de heer Willems op de hoorzitting van 23.09.2014 verklaard heeft zich de ontmoeting met de heer [S. P.] niet te herinneren;

Overwegende dat er echter geen enkele reden is om te twijfelen aan de verklaring van de getuige;

Overwegende dat het eerste feit bewezen blijkt uit de processen-verbaal van de verschillende hoorzittingen d.d. 02.09.2014 en 23.09.2014.”

Wanneer precies verzoeker het argument “van de onzekerheid van het getuigenbewijs, zes jaar later” deed gelden, dat door de verwerende partij ten onrechte niet in overweging zou zijn genomen, wordt niet toegelicht. In zoverre het echter hierop zou slaan dat verzoeker zich de ontmoeting met S. P. niet meer herinnert, wordt opgemerkt dat de verwerende partij wel aandacht aan dit argument heeft geschonken en er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op heeft geantwoord.

Dat verzoeker niet onredelijk is geweest door niet te zijn opgetreden op grond van “de enige verklaring” van C. M., gaat uit van een verkeerde premisse: naast C. M. blijkt ook S. P. verzoeker van het tuchtfact op de hoogte te hebben gebracht.

9. De kritiek op de verklaring van S. P. die verzoeker voor het eerst in de memorie van wederantwoord doet gelden, kon al in het verzoekschrift zijn aangevoerd. De grief is te laat en dienvolgens onontvankelijk.

10. Het derde tuchtfeit dat tegen verzoeker werd ingebracht en het tweede dat bewezen werd geacht – verzuim om de hiërarchie of voogdijschepen op de hoogte te brengen na mededeling dat L. C. geld uit de kassa nam – wordt in de bestreden beslissing op grond van de volgende motieven voor bewezen gehouden:

“Overwegende dat [L. Ch.] verklaard heeft dat zij in april-mei 2014 samen met [G. Z.] en [Y. C.] naar de heer Willems, François is gegaan om hem op de hoogte te brengen van het feit dat zij gezien had dat [L. C.] geld uit zijn kassa had genomen en dit geld gestolen zou hebben;

Overwegende dat dit ook blijkt uit het proces-verbaal van de hoorzitting d.d. 02.09.2014 van [Y. C.];

Overwegende dat de heer Willems, François hen toen gevraagd heeft of er bewijzen waren buiten hun getuigenis en gezegd heeft dat hij een gesprek zou hebben met [L. C.] en dat zij terug moesten komen als ze bewijzen hadden;

Overwegende dat de heer Willems, François dit niet ontkend heeft tijdens de hoorzitting van 02.09.2014 van [Y. C.], noch tijdens de hoorzitting van 02.09.2014 van hemzelf, noch tijdens de hoorzitting van [L. Ch.], van 23.09.2014;

Overwegende dat ook het derde feit bijgevolg bewezen blijkt uit de processen-verbaal van de verschillende hoorzittingen d.d. 02.09.2014 en 23.09.2014.”

Verzoekers grief in dit verband komt erop neer dat er in de kassa uiteindelijk niets zou hebben ontbroken, omdat L. C. het bedrag dat hij wegnam, nadien heeft teruggelegd.

Het doet voor de rechtmatigheid van de bestreden tuchtstraf niet ter zake. Het in aanmerking genomen tuchtfeit is dat verzoeker eens te meer naliet gepast gevolg te geven aan de praktijk van L. C. – praktijk waarvan verzoeker, tijdens zijn verhoor, zelf toegaf ze niet normaal te vinden.

11. Het vierde ten laste gelegde tuchtfeit, zijnde het derde dat de verwerende partij voor bewezen houdt, is wezenlijk dat verzoeker bij de directrice Human Resources een aanvraag tot mutatie van L. C. indiende zonder haar over diens “problematiek” in te lichten, terwijl nochtans deze “problematiek” belangrijk was voor zijn toekomstige diensthoofd en het in het belang van alle diensten was om L. C. niet meer met geld te laten werken.

De aanvraag van verzoeker tot mutatie van L. C. vermeldde alleen dat het niet opportuun was dat twee partners in dezelfde dienst werken. Of dit effectief de werkelijke reden is voor de aanvraag die verzoeker deed, is niet relevant. Feit is dat niet wordt betwist dat verzoeker naliet de directrice in te lichten over de “problematiek” van de diefstallen en de zegels, ofschoon het wel degelijk “belangrijk” mag heten dat het toekomstige diensthoofd van L. C. die “problematiek” kende.

Anders dan verzoeker beweert, doet de betrokken tenlastelegging voldoende duidelijk ervan blijken dat verzoeker zich in verband met het verzoek tot mutatie van L. C. inzonderheid te verdedigen had met betrekking tot zijn stilzwijgen over de voorgaande problemen die er met L. C. waren geweest, omdat dit namelijk, zoals in de tenlastelegging geëxpliciteerd wordt, “het risico” meebracht “dat [L. C.] gemuteerd zou worden naar een dienst waar hij geld diende te manipuleren en waarbij het diensthoofd ervan zijn voorgeschiedenis niet kende”.

12. Voor het eerst in de laatste memorie brengt verzoeker ter sprake dat hij “de bevoegde schepen over deze mutatie heeft gesproken en deze daarover dus was ingelicht. En deze heeft het besluit ongewijzigd gelaten.”

Die toevoeging, die ten andere onvermeld laat wat verzoeker in het gesprek precies gezegd zou hebben, is ten minste onontvankelijk, want te laat.

13. Het blijkt niet dat de verwerende partij, door op grond van de drie besproken tuchtfeiten tot het opleggen van een waarschuwing, zijnde de lichtst mogelijke tuchtstraf, te hebben beslist, de in het middel aangevoerde voorschriften en beginselen heeft geschonden.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. In een tweede middel voert verzoeker de “schending van de bestuursstaalwet, onder meer art. 17§1, B.1°” aan.

Toegelicht wordt dat verzoeker tot de Nederlandse taalrol behoort en dat hij er recht op heeft dat alle beslissingen in verband met zijn statuut in het Nederlands worden voorbereid en genomen zonder tussenkomst van vertalers. Het betekent ook, aldus verzoeker, dat alle personen die effectief beslissingen nemen in het kader van een tuchtvordering moeten bewijzen dat zij een objectief vastgestelde reële kennis van het Nederlands hebben.

Toen het college van burgemeester en schepenen op 30 juni 2014 het tuchtrechtelijk onderzoek tegen verzoeker heeft geopend, heeft het noodzakelijkerwijs geoordeeld aan de hand van een hoofdzakelijk in het Frans opgesteld dossier en heeft het tevens gedelibereerd in het Frans. Dat geldt eveneens voor de collegebeslissing van 30 juni 2014 om verzoeker preventief te schorsen bij hoogdringendheid. De bestreden tuchtstraf, die berust op een initieel onwettig aangevatte tuchtprocedure, is niet wettig opgelegd.

Aangezien trouwens, aldus nog steeds verzoeker, een aantal leden van het college van burgemeester en schepenen kennelijk geen voldoende kennis hebben van het Nederlands om te oordelen in tuchtzaken, is de beraadslaging in de tuchtzaak ook door nietigheid aangetast doordat ze geen kennis hebben kunnen nemen of hebben genomen van de originele stukken in het Nederlands.

Beoordeling

15. Uit de in het middel aangevoerde bepaling volgt dat in een gemeente behorend tot het gebied Brussel-Hoofdstad – zoals de gemeente Evere

– een tuchtprocedure tegen een ambtenaar van de Nederlandse taalgroep in het Nederlands moet worden gevoerd. De stukken moeten bijgevolg in het Nederlands worden opgesteld.

Echter legt de taalwetgeving geen verplichting op aan de politieke mandatarissen om de twee officiële talen van Brussel-Hoofdstad te kennen. Het brengt mee dat in zoverre met verzoeker zou worden aangenomen dat artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de bestuurstaalwet) letterlijk moet worden toegepast en er bijgevolg geen beroep op vertalers mag wordt gedaan, zijn rechten van verdediging worden geschonden aangezien het mogelijk is dat dan niet alle leden van het schepencollege met de vereiste kennis van zaken kunnen oordelen. Zoals de Raad van State eerder, onder meer al in zijn arrest nr. 24.422 van 30 mei 1984, oordeelde, neemt hij ook te dezen aan dat het niet aannemelijk is dat de wetgever een dergelijk resultaat heeft beoogd of gedoogd.

16. Het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij heeft op 30 juni 2014 beslist om tegen verzoeker een tuchtprocedure te starten, op basis van het verslag van de gemeentesecretaris van dezelfde dag. Dit verslag werd in het Nederlands opgesteld. Ook de collegebeslissing zelf is in het Nederlands gesteld.

Als volgens verzoeker de collegebeslissing de bestuurstaalwet schendt, dan is dat in de eerste plaats omdat het verslag van de gemeentesecretaris van 30 juni 2014 (mee) gebaseerd is op stukken die pas op 1 juli 2014 uit het Frans naar het Nederlands zijn vertaald.

De Raad van State volgt die zienswijze niet. Het college van burgemeester en schepenen heeft zich voor zijn beslissing van 30 juni 2014 tot het instellen van een tuchtprocedure tegen verzoeker, uitsluitend gesteund op het Nederlandstalige tuchtverslag van de gemeentesecretaris. Als zodanig ging dat verslag niet vergezeld van bijlagen.

Het blijkt niet dat het college acht heeft geslagen op de Franstalige stukken die de gemeentesecretaris tot het opstellen van zijn tuchtverslag van 30 juni 2014 hebben aangezet.

17. Overigens maakte de Nederlandse vertaling van die stukken wel deel uit van het tuchtdossier dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 300 van de nieuwe gemeentewet voorafgaandelijk aan de hoorzitting van verzoeker samenstelde en dat zij voor hem al ter inzage beschikbaar stelde vanaf zijn ontvangst van de brief van 1 juli 2014 waarmee zij hem een afschrift van de collegebeslissing van 30 juni 2014 en van het tuchtverslag bezorgde.

In die brief van 1 juli 2014 werd verzoeker er (ook) over ingelicht dat hij binnenkort zou worden uitgenodigd om in het kader van de tuchtprocedure te worden gehoord en dat hij het tuchtdossier kon consulteren alle werkdagen vanaf de ontvangst van de brief tot de vooravond van zijn verschijning.

18. Evenmin volgt de Raad van State verzoekers kritiek op de onvoldoende kennis van het Nederlands bij (sommige leden van) het college van burgemeester en schepenen. Meer bepaald deelt de Raad van State niet verzoekers zienswijze dat alle leden van het college een “objectief vastgestelde reële kennis van het Nederlands” moeten hebben, hetgeen volgens de memorie van wederantwoord zou betekenen “dat diegenen die het tuchtorgaan samenstellen [...] tot dezelfde taalrol behoren als de betrokken ambtenaar of minstens dat zij het objectief bewijs kunnen overleggen dat zij de taal van de ambtenaar even goed begrijpen en kennen als iemand die tot zijn taalrol behoort”.

Het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij is een wettelijk tweetalig collectief orgaan. Als gezien, legt de bestuursstaalwet geen verplichting op aan de leden ervan om de twee officiële talen van Brussel-Hoofdstad te kennen. Wel heeft elk lid van het wettelijk tweetalig collectief orgaan het recht én de plicht – des te meer in tuchtaangelegenheden – om het dossier en de voor dat orgaan afgelegde

verklaringen te begrijpen, waaruit volgt dat in de nodige vertalingen moet worden voorzien. Maar een verplichting dat alle leden van het college een voldoende kennis hebben van het Nederlands om het te kunnen spreken of om “de originele stukken in het Nederlands” te begrijpen is er niet.

Door in het middel van het tegendeel uit te gaan, vertrekt verzoeker van een foutieve premisse.

19. De onwettigheden waarvan verzoeker de beslissingen over zijn preventieve schorsing beticht – in het verzoekschrift én in zijn andere procedurestukken – laat de Raad van State buiten beschouwing.

De procedure tot het opleggen van een tuchtsanctie en die tot het opleggen van een preventieve schorsing hebben een verschillende finaliteit en resulteren in beslissingen die geen deel uitmaken van één en dezelfde administratieve verrichting. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat, te dezen, de eventuele onwettigheid van de beslissingen over zijn preventieve schorsing op enigerlei wijze tot gevolg hebben de wettigheid van de bestreden tuchtstraf van 14 oktober 2014 aan te tasten.

20. Voor het eerst in de laatste memorie acht verzoeker de in het middel aangevoerde rechtsregel geschonden doordat er bij het verhoor door het college van verzoeker en de getuigen geen “tolk” aanwezig was. Volgens hem was er geen sprake “[v]an enige vertaling door een tolk”.

Daargelaten de ontvankelijkheid van het late betoog, mist het alleszins grond. Het betoog staat haaks op volgend, niet-betwist relaas in het proces-verbaal van het verhoor van verzoeker:

“[De gemeentesecretaris] zegt dat [...] de vragen aan Dhr. Willems in het Nederlands zullen gesteld worden om vervolgens door [I. G.] naar het Frans vertaald te worden alsook de antwoorden door Dhr. Willems geformuleerd. De 4 getuigen die van de Franse taalrol zijn zullen in het Frans ondervraagd worden en deze vragen alsook de respectievelijke antwoorden zullen dan [door I. G.] naar het Nederlands vertaald worden. [...] [De gemeentesecretaris] deelt eveneens mede dat [I. G.] de eed heeft afgelegd in

handen van de voorzitter. Hij vraagt aan Dhr. Willems of hij vragen heeft hieromtrent. Dhr. Willems zegt van niet.”

21. Samengevat, overtuigt verzoeker er niet van dat de tuchtprocedure in strijd met de in het middel aangevoerde bepaling is aangevat of dat de opgelegde tuchtstraf om een andere reden strijdig is met de bestuursstaalwet.

Het middel wordt in zijn geheel verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

22. Verzoeker voert in een derde middel aan: “de schending van het onpartijdigheidsbeginsel, en de schending van de rechten van verdediging, beginselen van behoorlijk bestuur, Titel XIV van de Nieuwe Gemeentewet, onder meer Hoof[d]stuk V, onder meer art. 303 en Hoofdstuk VII, onder meer art. 311”.

In de eerste plaats wordt toegelicht dat de gemeentesecretaris op 30 juni 2014 een tuchtverslag heeft opgesteld waarbij hij als onderzoekende en beschuldigende partij heeft gehandeld. Door vervolgens deel te nemen aan de beraadslagingen van het schepencollege op 30 juni 2014 en 14 oktober 2014 overtreedt hij het verbod om tegelijkertijd als rechter en partij op te treden. Hij heeft er een persoonlijk belang bij dat de uitspraak in een bepaalde richting gaat. De concrete omstandigheden doen verzoeker terecht betwijfelen “of de gemeentesecretaris nog onbevooroordeeld aan de beraadslaging, ten gronde, over een tuchtzaak waar hij als vervolgende partij optreedt, kan deelnemen”.

In de tweede plaats leidt verzoeker het partijdig verloop af “uit het feit dat de opmerkingen van de heer Willems betreffende de draagwijdte van zijn verhoor op 2 september 2014 en van zijn tussenkomst bij de ondervraging van de verschillende getuigen, niet werden overgenomen in de processen-verbaal van verhoor”. Doordat het proces-verbaal van zijn verhoor op 2 september 2014

niet getrouw zijn verklaringen weergeeft en ook niet de opmerkingen en het voorbehoud werden overgenomen die hij formuleerde, was verzoeker verplicht “om te weigeren de processen-verbaal van verhoor te ondertekenen”.

Beoordeling

23. Inderdaad heeft de gemeentesecretaris, zoals wordt voorgeschreven door artikel 288 van de nieuwe gemeentewet, het tuchtverslag van 30 juni 2014 opgesteld.

Onjuist is dat hij ook zou hebben deelgenomen aan “de beraadslagingen ten gronde over de te nemen tuchtmaatregel”. Alleszins kan niet tot die conclusie worden gekomen op grond van het enkele feit dat de gemeentesecretaris overeenkomstig artikel 108 van de nieuwe gemeentewet de vergaderingen van het college van burgemeester en schepenen bijwoont en er de notulen van opstelt.

24. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie doet verzoeker gelden dat de weerlegging van de in het middel aangevoerde onregelmatigheid met betrekking tot de aanwezigheid van de gemeentesecretaris bij de beraadslaging en bij de besluitvorming van het college van burgemeester en schepenen “onderstelt dat uit de notulen expliciet blijkt dat de bestreden beslissing is genomen bij geheime stemming”. Toegevoegd wordt: “De enige waarborg die een verzoeker, die niet aanwezig is bij de beraadslaging, heeft om de onpartijdigheid van de besluitvorming te zien verzekeren, is dat er uitdrukkelijk vermeld wordt dat de beslissing wordt genomen bij geheime stemming.”

Welnu, verzoeker heeft die gewenste garantie. De bestreden beslissing maakt er uitdrukkelijk melding van dat ze bij een “geheime stemming” werd genomen.

25. Verzoeker kreeg het proces-verbaal van zijn verhoor op 2 september 2014 met een e-mail van 4 september 2014 bezorgd, met het verzoek op 8 september 2014 te willen langskomen, met zijn eventuele opmerkingen, om het te ondertekenen.

Hij heeft uiteindelijk op het proces verbaal geschreven en ondertekend: “Kan niet akkoord gaan met de opsplitsing van het proces-verbaal in individuele bijlagen per getuige en verschijner.”

Uit niets blijkt dat hij de verwerende partij heeft gevraagd de in het rood aangeduide correcties op zijn stuk 21e als voorbehoud te noteren en dat de verwerende partij dit zou geweigerd hebben. Verzoeker komt ter zake niet verder dan een loutere bewering.

26. Welke opmerkingen verzoeker met betrekking tot de processen-verbaal van de andere verhoren eventueel had of heeft, wordt in het middel niet verduidelijkt.

27. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
twaalf september 2017, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust